Денес го одбележуваме Меѓународниот ден на сеќавање на жртвите од Холокаустот. На 27 јануари 1945 година, концентрациониот логор Аушвиц–Биркенау беше ослободен од Црвената армија.

Таму беа пронајдени околу 7.000 преживеани, меѓу кои 700 деца — исцрпени, гладни, но живи сведоци на пекол што траеше 1.689 дена. Во тој период беа убиени повеќе од еден милион луѓе, претежно Евреи, но и Роми, Полјаци, лица со инвалидитет и политички затвореници.

Холокаустот не беше само резултат на омраза — тоа беше индустријализирано уништување, плански злостор што се спроведуваше со државна и институционална поддршка. Комори за гас, железници до логорите, регистри на жртвите — сè беше дел од машината на смртта.

Овој историски факт е непроменлив, но денес се соочуваме со нова форма на опасност: ревизионизам, релативизација на злосторствата и негирање на вистината.

Во многу делови од светот, политички елити и јавни личности се обидуваат да ја избришат вистината. Тие го минимизираат бројот на жртви, го релативизираат злосторството или го користат Холокаустот за политички поени.

Ова не е само непочит кон минатото — тоа е директна опасност за иднината. Кога омразата се легитимира, кога жртвите се релативизираат, а злосторствата се негираат, патот кон нови трагедии е веќе отворен.

Сеќавањето на Холокаустот не смее да биде само церемонијален чин. Тоа е морална и граѓанска должност. Обврска е да се образуваме, да ја пренесуваме вистината на новите генерации, да реагираме кога злото повторно се легитимира во јавниот живот. Секој обид за релативизација, секој говор на омраза, секоја политика што ја искористува минатата трагедија за лична или националистичка корист, е директна опасност за човештвото.

На овој ден, оддаваме почит кон жртвите — но и преземаме одговорност кон иднината. Да се сеќаваме, да зборуваме и да делуваме — за да спречиме повторување на вакви антицивилизациски периоди било каде во светот.

Да не дозволиме да се повтори!